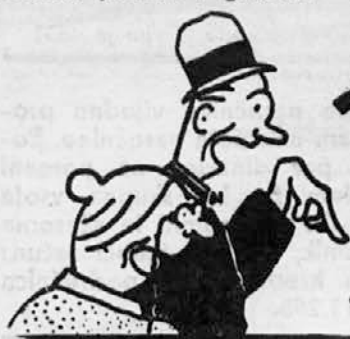

TOTI • LISTI

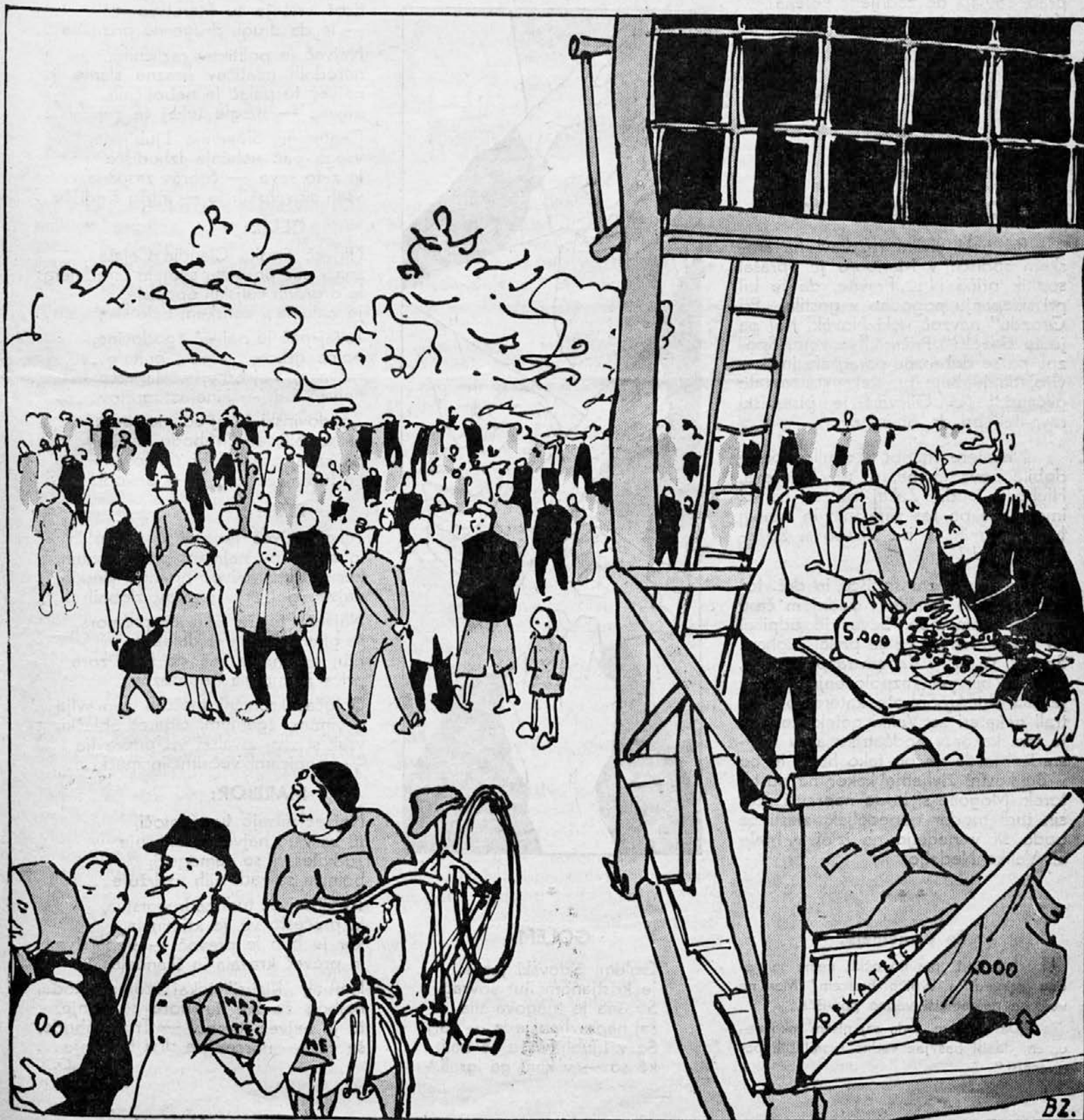
LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 7.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

MARIBOR — VELEMESTO TOMBOL!

Petek, 13.

V petek, dne 13. maja 1938.

Glej, petek in trinajstega še zraven!
Komú pogum ob dejstvu tem ne

uplakne?

Komú srce se v hlače ne umakne?

To dan zaklet je, dé pregovor daven:

Če svinjo kupiš - parkljevko ti stakne;
ne ženi se — pekel imel boš v hiši;
obtožnih pisem na ta dan ne piši,
ker pravda se ti tik pred nosom

zmakne.

Kaj so le vraže to, v glavah rojene
pradedov tja do zadnjega kolena?
Kaj v bajki tej resnice ni nobene?

Življenje vse se smola nas prijema,
na dan nikdar ne gleda, ne na vreme,
zakaj trinajsti dan bi bil izjema?

Ježek.

Tote novice.

Pri neki civilni razpravi na sreskem sodišču v Mariboru je vprašal sodnik pričo N.: „Pravite, da je bil pri sklepanju pogodbe v gostilni „Pri Grozdu“ navzoč neki Novak. Kaj pa je ta človek?“ Priča: „Ne vem. Spozna pa se dobro na paragrafe in pravijo, da je baje pri nekem advokatu gilčvert.“ (G. Gilčvert je pisarniški ravnatelj pri dr. Stajniku).

Nekatere mariborske ulice bodo dobile nova imena, n. pr. Pipuševa, Hlebova i. dr. Zakaj pa se ne bi imenovala po res zaslužnih in znanih Mariborčanih, n. pr. Klausova, Rožetova i. t. d.?

Pri okrožnem sodišču in drž. tožilstvu so se izvršile v zadnjem času razne spremembe. Sever je odpihal na jug, na sever pa je prišel Jughart. Sodniki so bili v slabem razpoloženju, ker so bili na razpoloženju. Vzrok je bila Murska Sobota, katero so smatrali nekateri za Veliki petek, češ, da je tam kakor v Podčetrtku ali v Podšredi. Morda ne bo tako hudo in bo v Benkovini življenje kakor na pustni torek. Mogoče si bodo napravili včasih tudi moder ponedeljek, zlasti če bodo šli v nedeljo na izlet v Malo ali Veliko Nedeljo.

Še pametnejši.

„Janezek!“ pravijo očka, čemu se vedno prepiraš s svojim bratcem? Mar ne veš, da pametnejši vedno popušča.“

„Da, to vem, toda saj nisem tako neumen, da bi baš jaz vedno moral biti pametnejši.“

DRUŠTVO NARODOV.

Noč in dan hudò zaseda,
vse od jutra do obeda,
od obeda vse do zarje
narodom zaščito varje...

Je li čudno, če po vzornem
delu takem in napornem
Društvo to tako zaspi,
— da pri njem ni pomoči?...
G.

Gibi.**GOLEM.**

Golem, židovski junak,
je kristjanom ljut sovrag.
Strašna je njegova sila,
saj napravljen je iz — ila.
Še v Ljubljani so se bali,
ko so — v kinu ga igrali.

Cenjene naročnike vljudno prosimo, da nam nakažejo naročnino. Posamezniku par dinarjev ne pomeni mnogo. Nam pa bo skupna vsota omogočila list izpopolniti in sčasoma izdajati tednik. — Naš tekoči račun: Ljubljanska kred. banka, podružnica Maribor, 11.258.

REKORDI SLOVENSКИH MEST**LJUBLJANA:**

Tu je najmanj tisoč vrst kulture,
vsaka zase je edino prava,
tisoč vrst je tu literature
— le da druga druge ne priznava...

Največ je politikov različnih,
narodnih mlatičev prazne slame,
največ tu palač je nebotičnih,
največ — megle tukaj te zajame...
Center je Slovenije Ljubljana,
vsega pač nehánja izhodišče
in zato seve, — čeprav zaspana,
vseh slovenskih je — intrig središče..

CELJE:

Največ rimska Claudia Celeia
znači pač po veku svojem - srednjem:
le o grofih celjskih epopeja
je vsebina v celjskem delu slednjem..

Tukaj pač je največ zgodovine,
polno grbov, stolpov, epitafov,...
razvalin, najraznejše starine,
največ tudi — kinematografov...

Zgodovinski tukaj so mostovi,
ki so bili, so in bodo usodni,
pa zakaj zgradili bi se novi,
ko tu največ tudi je — povodnji...

PTUJ:

Tukaj največ je svetišč starinskih
in svetnikov najmanj pa sodobnih,
ker je tudi največ hramov vinskih,
največ gofljarij, jezikov zlobnih...

Največ Ptuj še lukarjev premore,
še gimnazija jih je deležna,
Ptuj od mraka vse do bele zore
priča je mrtvila nedosežna...

Dolgčas kronični meščan zapravlja
z vinom, žganjem, cigaret oblački,
vsak si svoj živalski vrt pripravlja
— z opicami večnimi in mački...

MARIBOR:

Največ nesejo tu vinotoči,
tu za vino največ se plačuje.
Tu kolesarji so nemogoči,
bolnica se radi njih vzdržuje...

Tu je največ tudi zadrugarstva,
ki prečesto vir je kriminala,
ker je bilo le preveč — sleparstva
in preveč kravala in škandala...

Najbolj „Klaus“ tukaj vzor so mode,
najbolj ženske tu bore se zanje,
tu je največ tombol — Trg svobode,
še več — norcev pa drvi tu nanje...
G.

Umetnostne razstave v Sloveniji.

Ker je zanimanje za umetnostne razstave dandanes zelo popustilo, prinašamo predlog, kako temu od pomoči. Brez godbe in varieté-programa ni mogoče uspeti! Zato naj bi se razstave prirejele pri pogrnenih

mizah. Ob zvokih godbe naj bi nastopale gole plesalke, tu in tam naj bi visele tudi slike. Publiki naj bi umetniki sami stregli in od časa do časa obračali pažnjo gostov na razstavljenih delih.

Če bi umetniki na ta način slike prodali, ne vemo. Eno pa je gotovo: razstave bi bile vedno dobro obiskane.

Končno je prišel ljubi maj, krasni maj, konec zime je sedaj, penzionisti že kvartajo in se tepejo za 25 par v Monte Carlu, mariborski otok je že na razpolago, tudi restavracija že funkcionira tam, sploh je že vse tam — razen gostov.

— Maj pa je kot mesec ljubezni — kot se to zanj spodobi — pokazal nov mariborski rekord in sicer rekord otroških vozičkov s sadovi zakonite ali nezakonite ljubezni. In je ta prirastek bil že skrajno potreben, da se Slovencem ni treba sramovati pred brati Srbi, kajti je nadpisana Goflja brala štatistiko, ki pravi, da ima največji človeški prirastek pri nas Drinska banovina, kjer se obogati letno 1000 ljudi s 45 kričaji. V tem pogledu smo na zadnjem mestu Slovenci s komaj 12 Slovenčki na 1000 Slovencev, vendar pa kaže sedanji maj, da je Maribor menda hotel sam izbrisati to sramoto za vso Slovenijo, kajti ne pride tukaj, kot je videti, 12 otrok na 1000 Mariborčanov, temveč 1000 otrok na 12 Mariborčanov... In so vsi zadovoljni: mili narod, starši, duhovna in

vojaška oblast, zlasti pa Gustinčič. Zdaj lahko prodaja otroške vozičke, da mu ni treba radi dolgega časa streljati leve...

— Živimo v znamenju preimenovanja: tam doli se ne poje več „Srem, Banat i Bačka, tri srca junačka“, temveč: „Srem, Banat i Bačka, svi smo mi za mačka“, pri nas pa ni več Pohorja, (kjer lisjaki iščejo pitno vodo, najdejo pa slano in se lahko gredo zato solit), temveč „Semmering“, ni več raznih starih ulic, temveč imajo nova imena. Neuko ljudstvo mariborsko prosi preimenovatelje teh ulic, da jim napišejo ob priliki na listek zasluge mož, ki se imenujejo sedaj po njih ulice. Sicer zadostuje, da poznajo te zasluge na magistratu, toda naj bo neuka inteligenca poučena, ker baje tudi plačuje mestne davčine!

— Zadrugarstvo dviga vedno več prahu, zato ga mestni škropilniki najbrž ne zmagujejo več...

— Goethe je umirajoč prosil: Več luči! Maribor premore najmanj več tisoč ljudi, ki prosijo isto...

— Trg Svobode se naj prekrsti v Trg Tombole, — je bolj primerno! Le kaj bi s svobodo? Svobode imamo tako dosti in še preveč, kar pogledajmo svoje someščane in njihove pozdrave!...

— Mariborski denarni zavodi preživljajo črne dneve in so v hudih skrbeh radi konkurence — profesor

Baš ima namreč na sredi Glavnega trga židovsko menjalnico...

— Nihče doslej ni vedel, zakaj nai bi bile Ruše — mali Beograd. Sai ni v Rušah niti čaršije, niti čevapčičev, niti se ne rešujejo akti čez dobro leto, niti ne psujejo očeta, niti ne majke... Pač pa so Ruše postale mali Beograd šele sedaj, po zadnji povodnji in to radi kaldrme, ki je tedaj pokrivala vse poti...

— Ljubljanski župan je splaval v New-York, dr. Steklič je stekel po svetega duha v Budimpešto. Ljubljana je brez župana, Maribor pa brez — zabave; na čigave stroške?...

— Nogometno prvenstvo Slovencev nosijo — Hrvati. Pravilno! Zakaj ne bi slovenskega vprašanja reševali Hrvatje, ko rešujejo hrvatsko pitanje — slovenski mački...

Pred sodiščem.

„Plačali boste sto dinarjev globe, gospod.“

„Oh, slavno sodišče, nisem nikak bogataš! Ni li možno nekaj manj?“

„Kaj je vaš poklic?“

„Sem prodajalec pri Bat'a.“

„Nu, dobro, boste plačali pa le 99.“
Pitt.

Izkustvo.

„Mi lahko podate definicijo besede izkustvo?“

„Da ... izkustvo je nekaj, kar še ostane, ko smo že vse izgubili.“
Pitt.

VEDNO NOVA STARA PESEM.

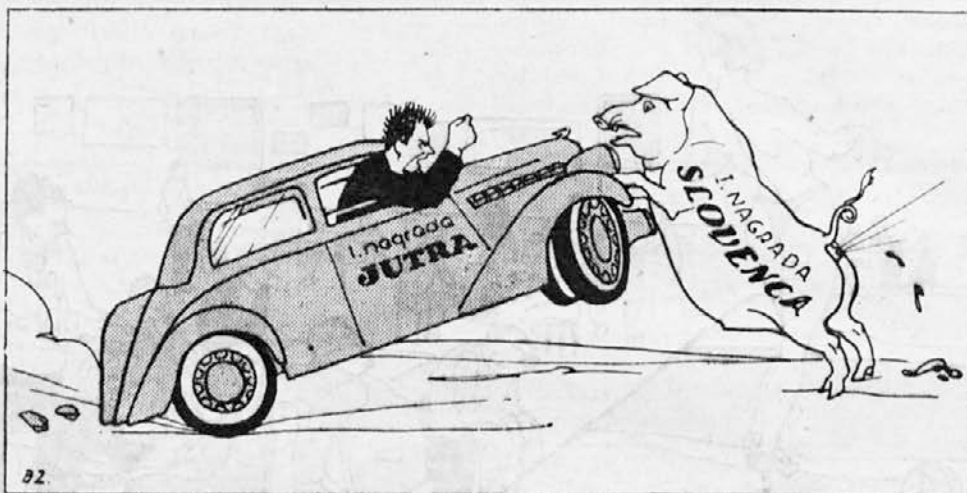
Ko mu je bilo pol stoletja, zaželel samec si zavetja zakonskega za dni je stare... Dobil je res dekle od fare, ki dvajset let je mlajša bila, ko Abrahama je vlovila... Zakonska sreča ta izredna je skoro trajala dva tedna, nakar nastajali so spori, prepiri, križi in razdori in vse je kazalo, grozilo, da vrag bo mlado vzel idilo... Ko se zakonca tak lasata, se mož na mah je spomnil brata, vesel si smrtni znoj je zbrisal in tako pismo mu napisal: „Najmlajši ti moj rodni brate, čeprav si mlad, računam nate, ti premaguješ vse ovire, odstraniti pridi mi prepire!“ — Prišel je možev brat najmlajši, začel po poti kar najkrajši premagovati je ovire, preganjati s sveta prepire... Je žena zadovoljna bila, s telesom, z dušo spet ljubila: kosmato dušo možu dala, telo pa — svaku darovala... Živeli vsi trije v največji odslej radosti so in sreči, kar je dokaz, da harmoniji zakonski vir je — v španoviji...

G.

VREMENSKO PRAVILO.

Če kokot na gnoju poje, se bo vreme spremenilo ali pa ostane tako, kakršno — doslej je bilo.

Iz naših dnevnikov.

Da več naročnikov bi „Jutro“ dobil, podariti hoče jim avtomobil, „Slovenec“ pa bralcem vsem svojim obeta, kot vidite tukaj, rejen'ga praseta.

ZNA SI POMAGATI!

V javno bolnico je prišla na kirurški oddelki starejša dama, ki je jako slabo obvladala slovenščino. Ob vsaki priliki je uporabljala nemščino. Posebno težko si je zapomnila slovenska imena. Kakor pa je znano, se v bolnici nahaja mlad zdravnik s pristnim slovenskim imenom. To ime je delalo dami velike preglavice. Nemški bi to ime kaj čudno zvenelo in g. zdravnik bi gotovo debelo pogledal, ko bi ga poklicala: g. dr. „Getreider“! Zato je nekega dne vprašala po njem tako: „Ima tanez fisito“

tisti, oni tohtar iz kirega se dejla kruh?“ No, res lepo bi bilo, ko bi iz mariborskih kirurgov delali kruh. Iz tistega zdravnika bi gotovo bil črn, ker ima črne lase in črno obrobljena očala.)

Cvetka.

1) (Gospod doktor se namreč pišejo: dr. Žitnik. Op. ur.)

Odkritosrčnost.

„Preje bi dopustil, da me imajo za suroveža, nego za copatarja.“

„To popolnoma razumem, resnica navadno boli.“

D. Goflja:

O sosedih.

Sosed je lahko moškega ali ženskega spola. Najbolje pa je, če ga sploh ni in v tem primeru dočakaš sigurno veliko večjo starost.

Sosed moškega spola je običajno molčeča žival. Čez dan ga navadno ni slišati niti videti. Ponoči ga slišiš prihajati, z nesigurnimi koraki meri stopnice in vtakne ključ v — napačno ključavnico. Ko mu skuša morebitna žena pomagati do točnejše orientacije, sledi navadno nežen družinski pogovor, ki se glasi približno takole: „Ferdamano baba, čreva na plot! Ti bom tako primazal, da boš mislila, da je sodni dan. Če ti kaj ni prav, pojdi nazaj na Vetrinjsko!“ Po tem, nekoliko razdraženem obrazlaganju sledi navadno klofuta ali kakšno drugo pomirjevalno sredstvo. S tem je navadno konec besed in slede dejanja, močna in učinkovita, kot se spodobijo za odrasle ljudi... Polagoma se vse umiri, zjutraj vlada najlepša družinska harmonija, mož gre na delo, žena pa zavije pobožno oči in stopi k prvi maši...

Niso pa vsi sosedi molčeče živali, to se pravi, pravzaprav so vsi, le nekateri delajo trušč s svojo muzikalnostjo. Ali preizkušajo na živcih soljudi svoje pevske sposobnosti s tenorskimi arijami, s katerimi se trpinčijo živali ali pa besnijo po kakšnih obžalovanjih vrednih glasbil. Tak individij je

počastil nekoč tudi mene s svojo sosesčino. Znal je na pamet natančno dva in pol takta neke predpotopne viže in to znanje je po cele ure izrabljaj na kitari. To je trajalo ure, dneve in mesece. Danes je ali slaven godbenik ali pa v norišnici. Bržkone bo poslednje! Po večmesečnem in bogu vdanem poslušanju sem mu nekoč zabrusil skozi zaprta vrata: „Če bi bil Neron vedel za vas, ne bi bil ubogih Kristjanov metal levom, ampak bi jih bil postavil — vam za sosede!“

In je bil besni kitarist tako užaljen, da je potrgal vse strune na kitari! Kakšna škoda!

Sosedje ženskega spola, imenovane „sosedice“, imajo več značilnih lastnosti. Na primer: soseda se ti bo smehljala v obraz in bo rekla: „Zlata moja gospa!“ Ko se obrne, pa poreče: „Salamenska baba ušiva!“ Temu se reče odkritosrčnost.

Soseda vedno prisluškuje. Na sosedo se lahko zaneš, kar se tiče družinske statistike. Ona ve natančno, kolikokrat je otrok ponesnažil kuhinjo v ponedeljek in kolikokrat v torek. Natančno ve, kje in kolikokrat je sosed pokrokal, koliko je potrošil in s kom ga je polomil. Kdor si ga včeraj polomil in danes ne veš, kod si kolovratil, vprašaj sosedo!

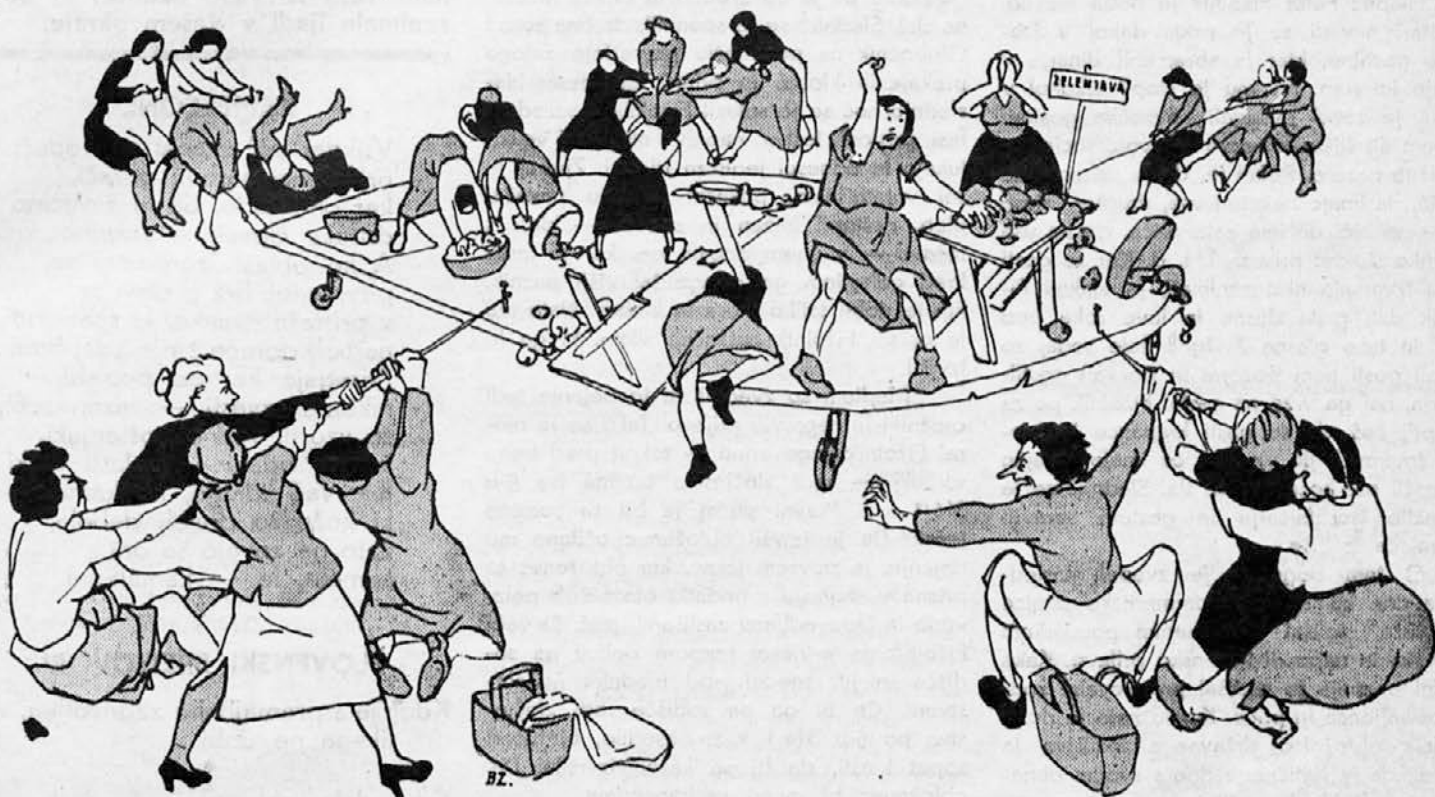
Soseda vse ve. (To lastnost imajo sicer vse ženske, vendar pa je pri sosedi prav posebno razvita.) Če ji omeniš: „Pri Kovačevih bodo o božiču zibali,“ takoj zanika:

„Ne, za državni praznik bo, 1. decembra bo!“ Soseda ve, da si v nedeljo jedel krompirjevo juho in dunajski zrezek z zeleno solato. Soseda ve, koliko si dolžan v trgovini, koliko pri mesarju in pri peku. Soseda ve imena tvojih otrok, ki jih nikoli nisi imel. Soseda ve za ljubavne štorije največjega sovražnika žensk, četudi mu je morda že 90 let. Za sosedo si zadolžen do vratu, čeprav imaš morda par jurjev prihranjenih.

Soseda mora opravljati. Soseda, ki ne opravlja, ni soseda. Če bi sosedi nenadno odrekel dar govora, je to njena prezgodnja smrt.

Oni dan me ustavi neka soseda na trgu. Spoštljivo pozdravim in švignem kakor blisk mimo nje, kajti vem iz izkušnje, da traja najkrajši pogovor z najbolj molčečo sosedo najmanj dve uri. Pa me je že ujela za rokav in jezik ji je začel teči kot navita ura: „Gospod Toti list, dobro, da sem vas našla!“ Oslinila si je s koničastim jezikom zgornjo ustnico vse do nosa in zaregljala znova: „Gospod Toti list! Sem slišala, da ste vi tista goflja, ki lahko vse napiše, pa vas ne more nihče tožiti! Ne, nič se ne izmikajte, vi ste tisti, saj mi je Ančka povedala, veste, tista, ki ima vsaka hčerke moje mrzle tete, on je zdaj postal narednik in so ga premestili h kanonom v Kragujevac, čujte piške so vam tam tako poceni. Zadnjič pa je dobila dvojčke, tako sta baje srčkana in čisto komandirju tistih kanonov

Mariborska mestna tržnica.

Na seji so mestni očetje sklenili,
da Trg bodo Glavni povsem
spremenili.
So rekli: „Ker v času smo auto-manije,
nai šport ta pri nas se kar najbolj
razvije.“

Ne more nihče nam odrekati slave!
Le kam naj postavimo Trg Zelenjave?
Saj vemo, da ženskam težko
je ustreči,
kjerkoli bo trg stal, ne bo jim
povšeči.“

Pa mestni očetje tako so dejali:
„Mi bomo nedolžne roké si oprali!
Ve, cenjene dame, pa trg zapeljite
tja, kamor si same ga najbolj želite.“
B.

PASJI KONTUMAC.

podobna, samo ne vem, kako bo s cirilico,
se bosta težko navadila. Zdaj bo v nedeljo
krst, piše Ančka, da ju bodo krstili pravo-
slavno in katoliško, da ne bo nikjer zamere,
saj veste, mi smo bili vedno za mir...

Meni so stopile smrtne srage na čelo
in čutil sem, da se mi bliža zadnja ura.
Na tihem sem se pokrival, se priporočal za
milost na onem svetu in rekel: „Kaj bi radi,
ljuba gospa?“ Preden sem izrekel besedo
„ljuba“ pa sem trikrat potlačil slino v grlu.
„Kar govorite!“, sem nadaljeval. Bog poma-
ga, plačan sem od vsake vrstice, jaz pa
sem rodbinski oče z otroci in brez denarja!

In je začela od začetka: „Gospod Toti
list, kakšen je današnji svet! Sodoma in Go-
mora! Napišite te svinjarije v „Toti list“! Pa
tule sosedje! Pomislite, tam pri Dežmanovih,
saj jih poznate, kajne?“ Zlagal sem se, da
ne, ker sem slutil, da nekaj ne bo v redu.
„Torej pri Dežmanovih,“ je nadaljevala, „ima-
jo mladega zdravnika in se ga vedno tako
nalucka, da ne ve, kako se piše. In zmeraj
vodi punčare v sobo. Drugi dan pa hodi
operirati, pa odreže krof namesto slepiča.
Veste, saj bi ga Dežmanovi dali iz sobe,
pa mora stari Dežman baš jutri v bolnico
in ga lahko dobi baš ta zdravnik v krem-
plje...“

Nisem več izdržal, izgledov za ustavi-
tev njenega govorilnega orodja ni bilo in
izginil sem kar po francosko...

Drugi dan sem pobaral in izvedel: pri
Dežmanovih nikoli ni stanoval noben mlad
zdravnik, zato tudi ni mogel biti pijan in
voditi punčare v sobo, niti drugi dan krofov
rezati. V sobi so bili imeli dolga leta pra-
staro učiteljico in še ta je pred tremi
meseci — umrla...

Naj v miru počival!

Ideje čudne res ima gospoda.
Saj niti lajati nam ni mogoče,
kaj šele, če se grizti komu hoče!
In to naj pasja bo svoboda?

K tlom nagnil glavo je in dvignil
zadnjo nogo.

Jaz pa tolažil sem ščene ubogo:
„Ni dvoma, dragi kuža, da je res
hudo,

a potolaži se — ljudem gre
prav tako.“

Ježek.

*

Premišljena gesta.

Mlad gospod, v smokingu, pride zve-
čer na policijo. V pisarni položi na mizo
mal kovčeg.

„He, mož, kaj je s tem?“ se zadere
stražnik.

„O, nič takega. Tu notri je moja pi-
žama, zobna pasta in brisača,“ je bil lako-
nični odgovor. „Grem namreč s svojimi pri-
jatelji malo poveseleč in nato bom vendar
noč tu moral prespati.“

Pitt.

Mal nesporazum.

Mlakarjevi so priredili domačo zabavo.
Trideset gostov. Tudi muziciralo se je. Neka
dama poje — glasno in dolgo. Gospod
Mlakar prisede k najbližjemu gostu.

„Ali ne poje moja soproga prekrasno?“

„Pardon?“

„Vprašam, če ni prekrasen sopran mo-
je soproge?“

„Oprostite! Ne razumem nobene be-
sede, dokler ta stara gos ne prestane s
svojim hreščanjem!“

Pitt.

Vendar aplavz.

Premijera v gledališču je doživela po-
lom. Splošno žvižganje. V parketu, v ložah
i. t. d. Steklič edini je ploskal.

„Se vam mar dopade?“ ga vpraša
znanec.

„Oh, ne!“

„Čemu ploskate torej?“

„Ker ne znam žvižgati, pa ploskam
njim, ki to znajo.“

Brez razburjenja.

„Torej“, pravi doktor pacientu, „sedaj
gre že na bolje. Vendar pa se boste mo-
rali nekaj časa še kretati po svežem zraku,
predvsem pa se morate zelo čuvati vsa-
kega razburjenja.“

„Dobro, gospod doktor, toda ne bi
morda malo počakali z računom?“

Propis je propis

Hlapec Peter Fižolnik je dobil mezdo. Po stari navadi se je podal takoj v Doklovo gostilno, kjer je spremenil dinarje v žganje in vino. Ko mu je stopil alkohol v glavo, je začel razlagati navzočim gostom — trem ali štirim kmetom — svoje socialno-politične nazore. Rekel je, da je pri nas vse za nič, da imajo nekateri vse, drugi — zlasti on — pa nič, da ima zato priče, da na vse to lahko stokrat priseže i. t. d. Ker se gosti za ta izvajanja niso zanimali, je vtaknil Fižolnik dva prsta desne in leve roke pod jezik in tako glasno žvižgal. Šele sedaj so postali gosti nanj pozorni in pozvali gostilničarja, naj ga vrže na cesto. Fižolnik pa se je uprl, češ, da so gosti krapavce in prokleti šmrkovci, jih vprašal, če imajo korajžo in treščil par kozarcev ob tla. Slednjič se je posrečilo gostilničarju in gostom spraviti razgrajača iz hiše.

O tem dogodku je zvedel naslednjega dne komandir žandarmerijske stanice Sv. Neža, zaslišal s primernim poudarkom Fižolnika in napravil kazensko prijavo. Kake 14 dni pozneje je zaslišal preiskovalni sodnik osumljenca in priče. Kmalu nato je dobil Fižolnik obtožnico državnega tožilstva in zvedel, da je kritičnega dne s svojim obnašanjem v Doklovi gostilni povzročil nerazpoloženje zoper politični in socialni red v državi ter uničil tuje stvari z namero, da bi oškodoval gostilničarja. Fant je imel na sodišču dokaj prakse; kajti bil je radi telesnih poškodb in tatvin že desetkrat predkaznovan. Ta obtožnica pa mu le ni šla v glavo. Udaril se je s pestjo parkrat po čelu in rekel: „Primojduš, res nisem vedel, da je mogoče izvršiti s štirimi prsti v gobcu toliko zločinov.“

Pri glavni razpravi se je prepričal sodnik poedinec, da obtoženec ni ogrožal s svojim ravnanjem obstoja človeške družbe ali države in zakrivil le prestopke po §-u 365 k.z., ker je razbil gostilničarju par kozarcev. Zato ga je obsodil z uporabo raznih paragrafov na 60 Din denarne kazni, v slučaju neizterljivosti na en dan zavora. Ker je ostala izvršba brezuspešna, je moral obsojenec nastopiti zaporno kazen.

Nato se je javil Fižolnik v jetnišnico in rekel službujočemu višjemu pazniku Strgulcu, da hoče v zapor. „Da, da“, mu je odvrnil višji paznik, „zaprt bi bil rad vsak. To pa ni tako enostavno. Kie imaš hrano za tri dni“

— he. Fižolnik je rekel, da mu o ni znanega ničesar in da bo jedel v jetnišnici kar dobi. „He-he, ta bi bila lepa!“, je zakričal višji paznik. „Najprej razsajaš v gostilni kot divjak, potem pa bi se še rad nažrl na državne stroške.“ „Bom pa en dan stradal“, je pripomnil Fižolnik. „Nemogoče, budalo! Obsojen si na en dan zavora, ne pa na post. To je jasno kot noč. Kar pojdi in prinesi za tri dni jesti. Vzemi kjer hočeš. Propis je propis.“ — Z žalostnim srcem je zapustil Fižolnik jetnišnico. Vedel je, da mu je naložila oblast en dan zavora, da pa

povelja ne more izvršiti kajti denarja ni imel, gospodar pa je bil skupuh in bi mu ničesar ne dal. Slednjič se je spomnil, da ima sosed Globočnik na podstrešju precejšnjo zalogo prekajenih klobas in svinjskega mesa. Naslednjo noč se je splazil Fižolnik k sosedovi hiši, prislomil lestev, napravil na strehi veliko luknjo in odnesel jedil za tri dni. Zjutraj je šel v jetnišnico, pokazal višjemu pazniku plen, nastopil kazen in snedel — dasi s težavo — v enem dnevu vse, kar je imel. Pred odhodom ga je vprašal višji paznik, kje je dobil toliko mesa in klobas. Nato mu je opisal Fižolnik natančno vlom, ki ga je izvršil.

Medtem so zvedeli za to dejanje tudi orožniki in napravili prijavo. Tako se je moral Fižolnik zagovarjati — tokrat pred tremi sodniki — radi zločina tatvine po §-u 316/1 k.z. Pravni slučaj je bil za sodišče težak: Da je izvršil obtoženec očitano mu dejanje, je povsem jasno, ker obtoženec to prizna v soglasju s podatki orožniških poizvedb in izpovedbami zaslišanih prič. Še več: Fižolnik je prinesel corpora delicti na sodišče in jih snedel pod uradnim nadzorstvom. Če bi ga pa sodišče radi zločina po §-u 316/1 k.z. obsodilo, bi moral zopet krasti, da bi se kazen izvršila. Da, obtoženec bi moral nenrehoma

ker bi očitno svojo mezdo vedno zapil in bi tako ne imel sredstev, si kupiti hrane za tri dni. Njegovega gospodarja ali komu drugemu pa sodišče ne more naložiti, dati obtožencu hrano, ker le-ti niso ničesar zakrivali in zato tudi ne morejo biti obsojeni. Po dolgem posvetovanju so prišli sodniki slednjič do pravega zaključka. Obtoženec dejansko ni imel namena si pridobiti protipravno imovinsko korist, ker je hotel z vlomno tatvino doseči le, da se izvrši kazen, na katero je bil pravomočno obsojen.

Obtoženec je izvršil torej vlom v opravičenem silobranu in se ga mora zato v smislu §§ 24 k.z. in 280 k.z. oprostiti. Tako se je tudi zgodilo.

V. T.

Prvi portret.

Urša bi se rada slikala. Odpravi se k fotografu v mesto.

„Listajte po tem, gospodična,“ reče fotograf ter ji proži album, v katerem je bilo mnogo slik v raznih pozah. Izberite si potem, kar se Vam bo dopadlo.“

Urša lista in lista. Po dolgem času de skromno:

„Pravzaprav, gospod, bi raje imela svojo lastno sliko.“

Pokažite naš list prijateljem in znancom in priporočajte ga. Pošljite nam vesti iz Vaše okolice, ki bodo zanimale ljudi v Vašem okraju.

KAMELEONI.

Vsikdar pri stranki so vodeči privrženci najbolj goreči, ker pač vedo, da le z večino doseže človek si dobrino... A ko oblast izpremeni se, privrženec brž prelevi se v pristaša stranke, ki spet vodi, najbolj goreče ž njo zdaj hodi... Prisegajo kar po potrebi, nikomur zvesti — razen sebi, so vzorni vedno poštenjaki, ker so udani — oblasti vsaki... Ker več zdržijo, ko kamele, ki kože so dovolj debele, zato ne zoyejo se oni kamele, le — kameleoni... G.

SLOVENSKI PREGOVORI.

Kdor je s premajhnim zadovoljen, velikega ne dobi.

*

Kdor dela, naj ne jé.

*

Vsak je svojega bližnjega nesreče kovač.

*

Revščina je sramota.

*

Slovenec gre vedno na led.

Ježek,

*

Po kateri uri se mora naše uredništvo najbolj ravhati?

Po „Cenz“-uri.

*

Kakšna razlika je med mestom Mariborom in njega okolico?

V okolico prihajajo turisti, v mesto pa avan-turisti.

*

Zmaje spušča.

Jože: Ko sem bil še deček, sem vedno spuščal zmaje v zrak. Nisem vedel, da mi bi to ostalo.

Ivan: Kako to?

Jože: No, vidiš, svojo taščo sem pravkar poslal z letalom v Beograd... *

Škotska.

Največji skupuh v veliki škotski vasi je bil strasten ribič. Ko pa si je vzel k sebi majhnega dečka, bledega in slabotnega, se je vsa vas začudila. Nekdo se je le ojunail in ga vprašal, zakaj ga je vzel k sebi, „Neumno vprašanje“, odvrne škot, — „gliste ima!“

Mariborski epigrami.**PANSLOVAN.**

Profesuri sem udan,
neugnan sem panslovan.
Zdaj kje s Čehi kolovratim,
pótlej se z Bolgari bratim,
idealist nepoboljšljivi —
svet se mi lahko še divi...

G.

POLICAJ.

Policaj je dobro biti:
vse se mora tak zgoditi,
kakor žvižgam, sicer nos
brž dobiš, ker vsem sem — kos.

G.

PREZIDENT.

Pač prostost imajo zlato
prezidenti kje drugje,
te prostosti zmeraj nimam,
zlate pa imam — nogé.
Dostojanstva znak je to —
prezident sem, ober jo!

G.

ŠPORTNI DERBY.

Nogometni derby v Mariboru med
S. K. Železničarjem in S. K. Maribor-
rom je končal z 2:0 v prid Železni-
čarjev. Igralci Maribora pa si vsled
tega niso nakopali sivih las, kajti v
uteho jim je, da so v razmerju 30:2
v „autih“ zmagali oni.

„TOTEMU LISTU“!

Ajaks, junak in Terzites, lisjak, pa še
Nestor, modrina,
Troje vam niso zavzeli, doklér je bo-
žanski svoj rilec
Kuhál Ahilles, divjak: takó tudi „To-
tega lista“

Rešil ne bó naš Božo, poet, ne Dizma,
razbojnik,
Stachel bodéči ne, Jurček še manj,
ne vsi drugi „kovači“:
Dokler v trop, ki poti se in trudi, ne
vrine se strašni
Tujec med tujci, Zorzut, „morilec“
in pesnik pohórskil

(Glas iz občinstva:)

„Toti“ naš „list“, oј tedáj pa kar
godbo h pogrebu naročil!

(Neznanega autorja vljudno vabimo k
nadaljnjemu sodelovanju. Op. ur.)

BOG NAJ JIM POPLAČA.

Upravnik neke srbske potujoče igral-
ske trupe je bil igralcem dolžan gaže za
delj časa nazaj. Igralci so bili nevoljni. Ne-
koč je ta trupa pred vojno v nekem trgu
vprizorila tragedijo, ki mora v njej družin-
ski oče v krogu svojih sinov v zadnjem
dejanju umreti. Očeta je kreiral upravnik sam,
sinovi pa so bili njegovi že delj časa ne-
plačani igralci. V smislu vloge bi moral oče
smrtni monolog govoriti ležeč na tleh, nakar
bi moral mirno izdihniti. Pride tretji akt,
upravnik govori smrtni monolog, sinovi so
zbrani krog njega, a nesreča hoče, da mu
drži svečo baš oni igralec, ki mu je bil
največ dolžan. Drži pa svečo tako, da kane
kaplja za kapljo upravniku na vrat ali na

brado. Upravnik je divji. Nič ne pomaga.
Ob vsaki kaplji ponavlja svečodržec groze-
čo besedo: „Vsaj predujem!“ Upravnik na-
daljuje, gledajoč igralca kot ris, vmes pa
tiho kolne in psuje. A — nič! Igralec drži
svečo neizprosno nad njegovo glavo: „Vsaj
predujem!“ Ko mu je upravnik med mono-
logom opsoval očeta in majko in vse so-
rodnike do desetega kolena, a ni vse skupaj
nič zaleglo, se naenkrat proti predpisom
vloge dvigne, iztrže igralcu svečo iz roke,
zavije oči, zastoka z milim glasom: „Bog
naj vam poplača, kar ste mi dobrega storili“
in umre, krčevito stiskajoč svečo v roki, ne
da bi bilo treba obljubiti predujem...

G.

Talijska.**MILAN KOŠIČ.**

Že petnajst let hodi po odrskih
deskah;
poraben pri dramah je in humoreskah.
Izumil novost je v ustvarjanju „Sreče“:
nek zastor po odru se sem in
tja vleče.
Želimo, da v hramu bi naše Talijske
še večkrat deležen časti bil — režije.

B.

Diplomat.

Jezdec nagovori fantiča ob poti:
„Reci, mali, mi boš pridržal konja, do-
kler se ne vrnem?“
„Grize?“
„Ne.“
„Bije?“
„Ne.“
„Ne zbeži morda?“
„Ne.“
„No, čemu naj bi ga potem držal?“

Pitt.

Kdor „Totege lista“ ne namerava
naročiti, naj poslane številke in po-
ložnico vrne!

Tiskala Podravska tiskarna v Mariboru. —
Za tiskarno odgovarja Lojze Strašnik v Mariboru.

Nov izum — modrostni jeziki.

„...Spoštovana gospoda! Redka
prilika se Vam nudi! Za par dinarjev
si lahko nabavite jezik modrosti.

Zelo priporočljivo in potrebno. Cena,
kljub izrednem povpraševanju, zelo
nizka! Kupite, kupite!“

»PUTNIK« MARIBOR

Nudi vse vozne karte za železniški, parobrodski in zračni promet v tu- in inozemstvu po originalnih cenah' brez vsakega pribitka. / Kupuje in prodaja vse valute po najugodnejših cenah. / Prireja priljubljena potovanja v tu- in inozemstvo. / Prodaja srečke državne razredne loterije v vseh svojih poslovalnicah.

Prihranite si skrb in trud, poslužujte se „Putnika“ // Telefoni št. 21-22, 21-29

Brivski in česalni salon

KOCBEK

&

BAJT

MARIBOR

CANKARJEVA ULICA 1

Trajno kodranje las

IVAN KRAVOS

Maribor

Aleksandrova c. 13

Ža potovanje!

Ža planine!

Ža birmo!

Modno krojaštvo

za gospode

Baša Ivan

Maribor

Slovenska ulica 20

Najnovejši kroji

Solidne cene

Stalna umetniška razstava

A. KOS, LJUBLJANA, Mestni trg 25

FOX

krema

**je domač pro-
izvod! Vodilna
v kvaliteti!**

Oglašujte

v

Totem listu

SPORTNA TRGOVINA

OLYMPIA

Oglejte si našo izložbo!